

במדינה

(המשך מעמוד 26)

את החילון וכל הקהל ראה אותי חצי צורה, אבל המשבר קרה כשהופעתי ב- שיר של הסופרמס, זאת הסצינה ששלוש בחורות צבעוניות עם פיאות בלונדיניות מופיעות בתוך שימלה אחת.

שתי הבחורות שעמדו לידי, סלינה מאק-רתי וברנדה סטוק, לא סבלו אותי באמצע השיר שלי הרגשתי שאחת צובטת אותי, השנייה בועטת בי, זה כאב לי נורא, אבל המשכתי לשיר. או אחת מהן רצתה לתת לי סטירה — באמצע השיר. הוזהתי את הפנים, והיא הצליחה רק להזיז לי את המקרופון.

אחרי השיר, כשיצאתי מהשימלה, מאחורי הקלעים, נתנה לי אחת מהן אגרוף. כמובן שהחורתי לה. כולם זינקו עלי ויצרו בעדי והתחילה קסטה. אותי החזיקו, אבל אחת הבחורות נשארה עם ידיים חופשיות, והכניסה לי מכות אימות. בעיקבות זה, גמרתי עם ההצגה.

מיקצועיים, לא היפים. אניטה אינה היחידה המתלוננת. עד לפני שבועיים, אפי שר היה עוד ליהנות מקולו הניפלא של חולי לואטה, הזמר הכושי שפתח את ההצגה בשיר האדם יצור נפלא.

לא עוד. טוען חולי: "עזבתי את ההצגה בגלל אניטה, בגלל שלא עמדו בהתייבון יות, ובגלל שהשחקנים המקוריים התחלפו וההצגה ירדה מכינה איכותית, עם ה- שחקנים החדשים לא הייתי מסוגל לעבור. כשבאו והציעו לי ולאניטה להופיע בי שיער, לפני מיספר חודשים, עמדנו או ב- דיוק להופיע בבלון הילטון. הרעיון לא מצאחן בעיני. אנחנו בדרגים מיקצועיים, לא היפים. אבל לבסוף שיכנעו אותנו שלא חייבים להיות היפים בשביל להשתתף ב- הצגה, והבטיחו לנו שנהיה משוחזרים מ- קיטעי העירום. בכלל סידרו אותנו בעניינים הכספיים."

לא אוהב להשמיע. גירסתו של אורגד ורדימון, מפיך ההצגה, שונה: "אין בזה שמץ של אמת שלא עמדנו בהתייבונות."

וודי ואניטה

בעטו בי וצבטו אותי"

טוען הוא. רוצתי, עקרונית, להוסיף לחיל, לשכר, אך הוא סירב לחדש את החוזה. "אין זה גם נכון שכל הצעות התחלף, במשך כל ההצגה התחלפו רק עשרה שחקנים. וזה — בגלל שההצגה קשה והשחקנים מתעייפים. אנחנו מעוניינים דווקא בחרי-שים, שהיו כוחות רעננים. למעשה ההצגה עכשו יותר טובה מקודם. "באשר לאניטה — היא סולקה מן ההצגה, ואני לא רוצה להיכנס לפרטים. "אני לא אוהב להשמיע."

משפט

הידוד

של כולם

מרדכי שולמן ("שולמן ישלם") הפך כבר מזמן לחלק מנוף בתי-המשפט של תל-אביב. בכל פעם שרואים אותו צועד אל ספסל הנאשמים, כמעט ברור שהוא השאיר אחריו כסאות מנופצים, בקבוקים מנותצים, צלקות, חבורות ועצמות מפורקות. כי שולי-מן אינו שולט כל כך בעצביו, בכל פעם שהוא חוסף קריזה, הוא משתולל קצת — והחוק רואה בכך עבירה, במקרה הקל ב- יותר, בסוג של "התפרעות".

השבוע, כשביקר שולמן שוב בבית-משפט השלום בתל-אביב, הוא הצליח להפתיע אפי-לו את אלה המכירים את הקאריירה ה-עשירה שלו. כי שולמן לא בא למשפט ש- (המשך בעמוד 29)

מציאה אפלטונית

זה קרה בדיוק לפני שנתיים. ול-130/70 יש חשדות כבדים מאד, שזה נעשה בכונה מכוונת מאד. מתחת לספסל באוטובוס קר-61, בדיוק ליד עקב נעלה, שכנה כבוד תמונה מכובדת מאד, של עלם יפה תואר.

המציאה של 130/70

מאז משך שנתיים ימים, חולמת הנערה על העלם שבתמונה. מראה פניו לא מש-מנגד עיניה יומם ולילה. עד אשר אזרה אומץ ופנתה אלי כדי שאולי אצליח לג-אול אותה מיסורי אהבתה האפלטונית. אז באמת, אולי, אתה עלם חמודות, ת-

אחותינו

לפני שאתה מתישב לכתוב: יש לך תמו-נה? אחרת לא תוכל לזכות ב-127/70, כי היא נורא בררנית. ולא בלי סיבה: "אני נחמדה, רצינית ועדינה", היא כותבת ומיד מבהירה כי בחרה במקצוע הנשי היפה ביותר בעולם.

מסוגל לנחש מהו? נכון, נכון, מקצוע האחות כמובן. חאר לעצמך, מדים לבנים העוטפים גוף דק מאוד בגובה 165 ס"מ, עם אותות גיל של 22 שנים. סביר מאד, הייתי אומרת. רק רגע, איזה מקצוע אתה לומד באוני-ברסיטה?

שגונות

ל-128/70 יש דרישות מינימליות מאד לגבייך:

- לא סיגרתית, אך לא מופרעת.
 - נאוה — נאה — עד נאה מאד.
 - רצוי מעל גיל 20.
 - מסביבות חיפה.
- אומרים עליו שהוא נאה, אך לפחות לגבי גילו, העניין בטוח — 24 שנים. והכי חשוב: מוכן לקבל שגונות.

לא חשוב

ל-129/70 אין דרישות מיוחדות לגביך. היא משאירה את הברירה בידיך. אך בא-שר לעצמה, פה לא פסק העט מלקשקש: "אני בת 22. שרתתי בחיל-האוויר. אוהבת חיי צבא, ציור, פסול, טיולים, מוסיקה טובה אפילו ג'אז. לא משחקת שחמט, אך את משחק הששיבש למדתי בצבא." עד כאן, לא איכפת לה אם סתם תתכתב איתה, או תהפוך ליהודה. לא חשוב לה מי אתה, או מה אתה. העיקר שתכתוב ותכתוב הרבה... אז למה אתה מחכה?

המיפלצות שלי

אז כתחליף הצינו התלמידים לצאת לנסוע לסחנה. המורה שלהם הסכים — בתנאי שיטע איתם מציל מוסמך. קפץ נחום ואמר שיש לו חבר שהוא מציל מוסמך. הוא מתכוון ליוסי שלי, שעבר בחופש שעבר קורס מצילים.

אבל מה עושים ובכיתה של יוסי הת-שמחתי נורא שכתבת על העניין האופ-

פעם האחרונה סיפרתי לכם על הרפתקאותי האופנועיות של אריק בני, מסתבר שאין זאת צרתי שלי בלבד. יום אחד מצאתי בתיבה מכתב מאחת הא-מהות שקראה את הסיפור שלי. כותבת בתיה, שביקשה לא לפרסם את שם מש-פחתה: שמחתי נורא שכתבת על העניין האופ-

לא רק הנשוגע שלי משוגע

קיימו לימודים ביום שנועד לטיול? אין בעיות. נחום וחבריו שיכנעו את המורה שלהם לשלוח מכתב למורה של יוסי, ול-בקש לשחרר אותו לאותו יום. ואכן המכ-תב השפיע ויוסי שוחרר.

שבוע לפני הפיול מגיע פתאום מכתב מהסוכנות שמשלוח של אופנועים הגיע מן המכס, ואפשר יהיה לקבל אותם — ב-דיוק ביום של הטיול.

יוסי הרים מיד טלפון לנחום, והודיע לו שהוא לא מצטרף לטיול. הוא צריך לקבל את האופנוע באותו יום. חשבתך שאני מתפלצת. תאמיני לי, הוא תמיד היה ילד מאוד אחראי. לא הייתי מאמינה בחיי שהוא מסוגל לזלזל בצורה כזו שע-רווייתית באחריות שהוא קיבל על עצמו: להרשות לכיתה שלמה לנסוע בלי מציל. וזה עוד כלום. נחום פחד שהמורה יבטל להם את הנסיעה אם יוסי לא יצטרף, אז בו במקום בישלו השניים עיסקה, שבמקום יוסי הם יביאו ילד אחר, ויצילו אותו בתור המציל. חשבתך שאני משתענת, אבל לא היה למי לדבר. יוסי נתקף בקדחת האופנוע, ולא היה מוכן בשום מחיר שבעולם לדחות ליום נוסף את התענוג לשים ידיו על או-צרו.

נועים. לא שזה עוזר לי, אבל פשוט צרת רבים הצי נחמה. אין לך מושג איזה שיגעון זה אצל הילדים, ולמה שזה מסוגל להביא אותם. תשמעי. הבן שלנו, יוסי, התחיל לעשות לנו את המוות כבר מגיל 16, שנרשה לו להוציא רשיון לאופנוע. כשלא הסכמנו, הוא שלף טענה מאוד משכנעת: "בין כה אני נוהג על האופנועים של החברים שלי בלי רשיון. אז לא יותר כדאי שיהיה עם רשיון?" נכנענו ונתנו לו כסף לשיעורי נהיגה — והזהרנו אותו שלעולם לא נקנה לו אופ-נוע.

ברגע שהיה לו רשיון, הוא התחיל לעבוד עלינו שנקנה לו אופנוע. שוב שלף נימוק משכנע — כל הנימוקים של יוסי הם תמיד משכנעים: "מה אני יותר גרוע מא-חרים? לכולם יש אופנוע ורק לי לא." לא עזר לנו כלום, ובסוף הלך בעלי איתו לסוכנות המכירה והזמנו בשבילו אופנוע חדש. אפילו לא וספה, אלא איזה טנק ענקי שעולה כמו חצי אוטו. וכאן אני מיענה לנקודה שדלי הכיתה של נחום, חבר של יוסי, עמדה לצאת לטיול השנתי (זה היה בסוף שנת הלי-מודים) והטיול בוטל מסיבות ביטחוניות.

סיר הלוט מעל פניך ותגלה לנו מי אתה, ולו רק כדי להשכיך מנוח בנפשה של 130/70? בבקשה.

אשדות
131/70 ו-132/70 הן יפות ולא מ-טומטמות. לא מקובל, אבל בכל זאת! "בעצם, בואת ניתן להיחכח, רק כבוא הזמן", טוענות השתיים, "בכל זאת, דע-תנו על עצמינו היא חיובית ביותר". איני מאמינה שציפיתם ליותר מואת, אך חכו להמשך: "אנחנו שתי חיילות, נותר לנו לשרת עוד יין וחורף אחד. מאחורינו כבר 19 שנים, ואנו בוגרות בית-ספר תיכון. "לא נאריך הפעם, כיוון שאם נכנס ל-שחנג, או נצטרך להתחיל לקרוא בבוקר ולסיים בערב. התאורו בסבלנות ונענה לכם תשובות ארוכות, ארוכות למכתבכם." אני רק מקווה שהן לא תאלצנה לשכור מוכירה למיון מכתביכם!!

שקמות
זאת שאת מכתבה הן קורא ברגע זה, היא בחורה בת 20 שאך תמוז היתה חיילת ומחר עומדת להשתחרר. תחביביה הם שחיה (ספורט), טיולים (אפילו רגלית), צילום ומוסיקה. ועוד מי-דיעוטיה ואודותיה תוכל לדעת באם תכתוב אליה מהר, מהר ככל שתוכל, כי היא נורא צמאה לחברה. חשוב לה שתהיה שלם עם עצמך, ואם אכן כזה אתה הרי לא יהיה קץ לשמחתה של 133/70 מבאר-ישבע. יש שאלות?

צמאון
לפני 23 שנים ראה 134/70 את אור העולם בירושלים העיר, מאז אותו יום מאושר הוא צמח בגובה ביוני והפך לבי-חור נחמד, לא חתיר, ולא בולט במיוחד. מעוניינת בעוד פרטים שאינם פספורטיים? הרי הם לפניך: אוהב קריאה, מוסיקה, טיולים ופוליטיקה. עדיין מתעניינת? הוא ישמח לקרוא את מכתבך אליו, ואפילו אם לא ירווה את צמאונו הגדול למלה כתובה. אז כתבי אליו, טוב?

